

CATHERINE
COOKSON

Pastorin tytär

SAGA
EGMONT

CATHERINE
COOKSON

Pastorin tytär

Catherine Cookson

Pastorin tytär

Suomentanut Inkeri Pitkänen

SAGA Egmont

Pastorin tytär

Translated by

Inkeri Pitkänen

Original title

The Parson's Daughter

Cover illustrations: Shutterstock

Copyright © 1987, 2020 Catherine Cookson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726156393

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

I

Sunnuntaipäiviä

”Epäystävälliset ajatukset ovat syntiä, mutta vielä suurempi synti on ilmaista tällaiset ajatukset ääneen ja antaa niiden ohjata tekoja. Keitä me olemme tuomitsemaan? Eikö Kristus sanonut: Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisen kiven?”

Huh sentään! jotkut liikehtivät levottomasti istuimillaan. Nancy Ann katsoi saarnastuolin suuntaan, josta hänen isänsä näytti olevan kupsahtamaisillaan alas, niin etäälle tämä kurkotteli. Isä näytti aina liian kookkaalta saarnastuoliin, mutta kun hän intoutui puhumaan oikeamielisyydestä, kuten nyt, hän näytti olevan syöksymäisillään kuperkeikkaa suoraan etupenkkiin, missä rouva McKeowan, kirkonisännän vaimo, istui kahden tyttärensä, Jancyn ja Evan kanssa; ja näiden vieressä olivat herra ja rouva Taylor, joilla oli kylässä ruokatavarapuoti missä myytiin kaikkea, ja heidän takanaan taas olivat herra ja rouva Pollack, jotka pitivät rautatavara- ja rihkamakauppaa. Näiden ja rouva Nortonin välissä olikin sitten tyhjä paikka herra Nortonia, leipuria varten, mutta ilmeisesti tämä oli taas juonut itsensä edellisiltana niin känniin ettei kyennyt nousemaan sängystään. Tietävästi hän usein ryypiskeli lauantaisin, koska hänen ei tarvinnut työskennellä sunnuntaina ennen kuin vasta puolenyön jälkeen, jolloin hän alusti ensimmäisen taikinaeränsä maanantaiaamun leipää varten. Silti hän toisinaan ilmestyi penkkiin. Tämä tapahtui silloin kun hän, kuten isoäiti sanoi, yritti kulkea ”vesirattailla”; mutta pyörät tuppasivat lipsumaan ennen seuraavaa sunnuntaita – edelleenkin

isoäidin sanoja lainataksemme – mikä yleensä pitikin paikkansa. Nancy Annin isä sanoi kuitenkin, että herra Norton ansaitsi tunnustuksen yrittämisestä. Isä oli sitä mieltä, että jokaiselle oli annettava tunnustus yrittämisestä. Nancy Ann rakasti isäänsä.

Vallasväen aition etupenkeillä ei istunut ketään. Nykyään siellä tuskin istuikaan ketään, vaikka herra Harpcore olisi ollut kotonakin. Hän itse ei koskaan käynyt kirkossa, mutta palvelusväkeä kävi yleensä tavallista enemmän. Tänä aamuna Nancy Ann laski heitä kuitenkin vain seitsemän: kolme miestä, kolme naista ja yhden pojan. Kaksi naisista olivat iäkkäämmän näköisiä, kolmas sen sijaan oli sievä nuori nainen, joka kävi kirkossa joka toinen sunnuntai ja istui kahden muun välissä.

Isän saarna jatkui tänä aamuna jatkumistaan ja Nancy Ann tiesi miksi, vaikka hänen ei oletettu tietävän; hän oli kuullut Peggyn puhuvan siitä Janelle: asia liittyi Winterin perheeseen, joka oli lähtenyt kylästä Gatesheadiin ja mennyt tehtaaseen töihin. Tietenkin, niin kuin keittäjä sanoi, jos Jed Winter ei olisi keksinyt yhtä tekosyytä kylästä lähtemiseen, hän olisi keksinyt toisen, koska hän oli tiennyt joutuvansa luopumaan tilasta ja menettämään mökkinsä, sillä asiat olivat huonosti joka puolella, eikä vilja mennyt kaupaksi. Se oli amerikkalaisten syytä, keittäjä sanoi, jotka myivät halpaa tavaraa tänne ja veivät leivän kunniallisten ihmisten suusta. Mutta Peggy sanoi että todellinen syy Wintereiden lähtöön oli se, että Nellie oli pieniin päin, vaikka hänen miehensä oli ollut merillä viimeiset kaksitoista kuukautta. Mutta mitä tekemistä sillä seikalla oli asian kanssa, sitä Nancy Ann ei ymmärtänyt; saivathan ihmiset lapsia vaikka aviomiehet olivatkin muualla. Isoäiti oli kertonut isänkin syntyneen silloin kun isoisä oli sodassa. Joka tapauksessa herra Winter ei voinut kestää sitä häpeää, että hänen tyttärensä sai lapsen.

Asiassa oli jotain mistä Nancy Ann ei saanut tolkkua, sillä mitä varten maanviljelijä Carter sekoitettiin siihen?

Isä oli pitänyt herra Winteristä. Hän sanoi aina, että Winter oli jumalaapelkäävä mies, ja niin oli hänen vaimonsakin. Nellie oli heidän ainoa elossa oleva tyttärensä. Tavalla tai toisella he olivat menettäneet neljä lasta. Nelliekin oli ollut jumalaapelkäävä; hän oli käynyt kirkossa joka sunnuntai, ainakin siihen saakka kun joitakin kuukausia sitten oli lakannut aivan yhtäkkiä. Juuri niihin aikoihin hänen isänsä oli joutunut kiihdyksiin hänen takiaan.

Pieni rykäisy ja kevyt tönäisy kylkeen saivat Nancy Annin vilkaisemaan sivulleen veljeensä Jamesiin. Tämä kipristi hassusti nenäänsä, mikä aina nauratti Nancy Annia, vaikka olisi tarkoitettu varoitukseksikin: hän oli kaiketi liikehtinyt levottomasti huomaamattaan.

Hän katsoi jälleen saarnastuolin suuntaan, jossa isä vihdoinkin valmistautui lopettamaan kahahdusten, yskähdysten ja huokausten kuullessa seurakunnan keskuudesta, kun Nancy Ann tunsu kantapään painalluksen varpaillaan. Se sai hänet voihkaisemaan tukahtuneesti ja käännähtämään kiukkuisesta katsomaan toista veljeään Peteriä, joka tuijotti vakavana alttarin suuntaan keskittyneen hurskas ilme komeilla kasvoillaan. Nancy Ann käänsi myös katseensa alttarille, nosti sitten jalkansa ja potkaisi napakasti kapealahkeista säärtä sivullaan, ja tuntiessaan veljensä säpsähtävän ja yskähtävän syvällä kurkussaan, ja nähdessään tämän oikealla puolella istuvan äidin katsahtavan tähän kysyvästi, hän sanoi itsekseen: Minä varoitin häntä. Kerroin mitä tekisin jos hän tekisi sen taas. Nyt varpaani ovat verellä ennen kuin pääsen kotiin ja saan nämä kovakärkiset kengät jaloistani.

Miksi hänen ylipäätään täytyi pitää sellaisia kenkiä? Ei muiden tyttöjen tarvinnut. Äiti sanoi sen johtuvan siitä, että

hän potki kärjet liian nopeasti hajalle tavallisista jalkineista; ja vasta eilen äiti muistutti, että moinen rämäpäisyys oli kyllä anteeksiannettavaa kahdeksanteen ikävuoteen saakka, mutta ei enää kolmetoistavuotiaalla. Nancy Ann pani merkille, ettei äiti milloinkaan moittinut hänen veljiään hänen häرنämisestään. Mutta nämähän eivät olleetkaan enää mitään pojankoltiaisia joita saattoi läksyttää, he olivat nuoria miehiä, yliopistolaisia. Samassa apeudentunne syrjäytti Nancy Annin närkästyksen hänen muistaessaan, että huomenna he kumpikin palaisivat yliopistoon ja elämä muuttuisi taas tylsäksi.

Vaikka Peter oli seitsemän vuotta häntä vanhempi ja James kahdeksan, he olivat aina olleet kuin leikkitovereita, ja hän tiesi olevansa todella onnellinen ainoastaan silloin, kun he olivat kotona. Niin oli aina ollut.

Nancy Ann oli kuullut, että veljet olivat olleet sisäoppilaitoksessa hänen syntyessään, ja kun he ensimmäisen kerran näkivät hänet, he olivat kinastelleet siitä kumpi saisi pidellä häntä sylissään. Kaiken mitä hän osasi ja mitä hän piti arvossa, veljet olivat opettaneet hänelle: kiipeämään puuhun, seisomaan tukevaan oksaan kiinnitetyssä köydensilmukassa ja heilauttamaan itsensä joen ylitse, pelaamaan krikettiä ja lyömään mailalla, juoksemaan kukkuloilla hengästymättä, kalastamaan, vieläpä painimaankin hieman, ja miekkailemaan, vaikkakaan he eivät koskaan antaneet hänen miekkailla muuta kuin kepeillä.

Hän rakasti veljiään, melkein yhtä paljon kuin isäänsä ja yhtä paljon kuin isoäitiään. Miksikähän ihmiset eivät pitäneet hänen isoäidistään? Luultavasti se johtui tämän äänestä; ja hän oli toisinaan töykeä eikä piitannut siitä mitä sanoi ja miten loukkasi ihmisiä. Ja äitiä hän loukkasi kaikista eniten. Nancy Ann tiesi, että äiti piti isoäitiä koettelemuksena, mutta hän oli myös tietoinen siitä, että

äidin oli pakko sulattaa isoäitiä, koska tämä oli vuosikausia kustantanut poikien opinnot ja tulisi nyt kustantamaan hänenkin opintonsa.

Voi juku! Hän ei halunnut lähteä toiseen kouluun. Hän piti kyläkoulusta, ainakin useimmista lapsista siellä, vaikkakin, kuten äiti sanoi, he kaikki olivat rahvasta. Hän ei piitannut siitä tippaakaan, koska kaikki olivat mukavia hänelle, kaikki paitsi McLoughlinit. Niin, ne kyllä olivat varsinaista rahvasta, McLoughlinit.

James ja Peter tapasivat naureskella McLoughlineille. Heitä oli kolmetoista, ja he asuivat pienessä kolmen huoneen hökkelissä ja olivat jänteviä ja terveitä, isä ryypäsi ja äiti poltti savipiippua, eivätkä he käyneet koskaan kirkossa. Mutta se taas johtui siitä, että he olivat katolilaisia. Katolilaiset olivat omituisia, hassuja ja hyvin rahvaanomaisia.

"... Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, aamen." Nyt isä astui alas saarnastuolista, ja he nousivat laulamaan viimeistä virttä: "Aikain Kallio".

Jancy McKeowan veisasi kilpaa herra Taylorin kanssa. Mutta omaa isäänsä Jancy ei pystynyt peittoamaan, eikä pystynyt herra Taylorkaan, sillä kirkonisännän ääni kohosi kaikkien muiden äänten yläpuolelle ja hymisi edelleen vielä virren päätyttyäkin, antaen Luojaalle oman yksityisen aamenensa, kuten isoäidillä oli tapana sanoa.

Isoäiti ei ollut kirkossa tällä kertaa; hän oli napannut loppukesäisen flunssan. Se oli tullut varsin äkillisesti, sillä illalla hän oli vielä ollut täysin kunnossa. Hän sai usein tuollaisia pikaflunssia, keväisin, kesäisin, ja varsinkin talvisaikaan.

Kirkko alkoi tyhjetä, ja isä kätteli jokaisen seurakunnanjäsenen. Muutamia käsiä hän pudisti aina lämpimämmin kuin toisia; joidenkin kanssa hän vaihtoi muutaman sanan, eräät hän taas päästi ohitse.

mahdollisimman sukkelaan, miltei kiskoen heidät portaat alas sorakäytävälle kätellessään.

Nancy Ann asteli polkua alas veljiensä keskellä. Oikean kengän kova kärki painoi hänen varpaitaan. Katsoen suoraan eteensä hän sanoi: "Sinä olet kammottava, Peter Hazel. Olet totisesti." Ja katsoen myöskin suoraan eteensä Peter vastasi: "Ja sinä olet pahansisäinen pikku neiti, Nancy Ann Hazel. Olet kuin oletkin, eikä sinusta koskaan kasva sivistynyttä nuorta ladyä."

"Ja kenenkäs syy se on?"

Peter katsoi Nancy Annin ohitse Jamesiin ja sanoi: "Älä minua syytä, hän syntyi tuollaisena."

"Sinä senkin!" Nancy Ann puristi kätensä nyrkkiin ja pukkasi Peteriä reiteen, ja kun Peter voihkaisi liioitellusti ja sanoi: "Näetkö mitä tarkoitan?", James tiuskahti:

"Lopettakaa, kumpainenkin. Katsokaa kuka tuolla on."

Kirkkomaan kaariportin takaa heille hymyili kookas nuori nainen sanoen ensin: "Hyvää huomenta, James-herra", ja sitten: "Hyvää huomenta, Peter-herra."

"Huomenta, neiti McKeowan." Molemmat nyökäyttivät päätään laihalle vaalealle tytölle.

"Te kuulemma lähdette taas yliopistoon huomenna." Tytön ääni oli pehmeä, sanat säntillisiä.

"Aivan." Peter nyökkäsi. "Lähdemme huomenna."

"Oi, minä kadehdin teitä todellakin." Hyvinmuodostuneet huulet suipistuivat; vaalearipsiset luomet räpsähtivät; valkoisten puuvillakäsineiden verhoamat kädet painuivat yhteen ja kohottivat kevyesti tiukkaan nyöritettyä povea ylöspäin." Se on varmaan kuin menisi toiseen maailmaan, maailmaan missä mieli saa avartua, missä aatteilla on merkitystä." Hän katsoi nyt suoraan Jamesiin, ja tämä, pitkät ja kaidat kasvot – isänsä kopiot – hatun reunaan asti punaisina, sanoi jäykästi: "Mielet ovat siellä paljolti

samanlaisia kuin tässä kylässäkin, neiti McKeowan, ahtaita ja pahanilkisiä enimmäkseen. Hyvää päivänjatkoa.”

Valo sammui nuoren naisen silmistä. Hän katsoi Peteristä Nancy Anniin, mutta nämä sanoivat kumpikin: ”Hyvää päivänjatkoa, neiti McKeowan”, kääntyivät ja kiiruhtivat Jamesin perään.

”Oli tuo nyt vähän jäykkää.” Peterin ääni oli viileä.

”Mitä minun sitten olisi pitänyt sanoa? Maailma missä aatteilla on merkitystä ...? Huh! tiedätkö mitä? Minä pelkään tuota ihmistä, pelkään tosiaan. Hän käveli kujalla eilen illalla ihan pimeässä. Menin hakemaan takkiani, joka oli jäänyt puutarhatuolille, ja siellä se patikoi portin ohitse, edestakaisin, edestakaisin.”

”No jaa”, Peter sanoi nauraen, ”jos kerran pelkäsit häntä niin kovasti, mikset mennyt sisälle hakemaan isoäitiä paikalle. Hän kyllä olisi pistänyt tytön ojennukseen.”

”Voisithan sinä sanoa olevasi kihloissa. Se kyllä saisi hänet lopettamaan sinun jahtaamisesi.”

Molemmat nuorukaiset pysähtyivät ja katsoivat alas laihaan, kömpelöön sisareensa, vilkaisivat sitten toisiinsa ja purskahtivat nauruun kietoen samanaikaisesti kätensä hänen ympärilleen; ja Nancy Ann roikkui kikattaen heissä kiinni Jamesin sanoessa: ”Sinun pääsi ei ole pelkästään iso, Nancy Ann siskoseni, sen sisällä on myös jotain. Niinpä tietenkin: Olen aikeissa kihlautua erään oxfordilaisneitosen kanssa. Rupeathan levittämään uutista, joohan?”

”Selvä, minä rupean ... tietystä hinnasta.”

Nuorukaiset katsoivat jälleen sisareensa, naamat venähtäneinä. Sitten Peter huomautti nyökäten veljelleen: ”Tämähän on uutta.”

”On, on todellakin. Entä mikä tuo hinta olisi, siskoseni?”

”Että petaamme erän krikettiä tänään iltapäivällä.”

”Ohoh!” veljet vastasivat yhdestä suusta. ”Sinä tiedät kyllä, että se on mahdotonta”, James sanoi. ”Nyt on

sunnuntai, ja se on kiellettyä. Kiellettyä se on sinulle muinakin päivinä – tiedäthän mitä äiti sanoo – mutta sunnuntaina ... ei tule mitään.”

”Jos ei krikettiä, ei sitten mitään kihlattuakaan Oxfordissa.”

”Sinä senkin riiviö!” Peter yritti tarttua Nancy Annin käteen, mutta tyttö livahti karkuun ja pyöri ympäri kuin hyrrä. James huusi hänelle hiljaa mutta tiukasti: ”Lakkaa käyttäytymästä kuin mikäkin kakara. Jos äiti näkisi sinut, tiedät mitä siitä seuraisi. Vastahan sinä muutama päivä sitten kuulit siitä. Sinun on aikuistuttava. Ja sinähän lupasit äidille ...”

”Voi, älä viitsi. Enkä minä sitä paitsi luvannut pitää suutani kiinni ja olla sanomatta koskaan sanaakaan.”

”Olet oikeassa.” Veljet kävelivät jälleen Nancy Annin molemmin puolin, ja Peter, joka menneinä aikoina oli yllyttänyt siskoaan monenmoisiin kolttoisiin, sanoi: ”Ja Jameskin on oikeassa; ja äiti myös, Nancy Ann. Meillä on ollut mukavaa yhdessä, mutta nyt ... niin, haluamme nähdä sinun muuttuvan sieväksi neitoseksi ja ... ja käyvän tanssiaisissa, missä nuoret miehet tappelevat saadakseen tanssia kanssasi, ja sitten tulet tapaamaan ...”

Nancy Ann pysähtyi niille sijoilleen tielle ja tuijotti rakkainta veljeään, mutta ei virkkanut sanaakaan; ja Peter katseli häntä ajatellen; Mitä minä oikein höpisen? Sievä neitonen. Hän kumartui ja sanoi: ”Annahan tänne se kenkäsi.” Nancy Ann kohotti jalkaansa, ja Peter avasi kengän nauhat ja veti sen pois, työnsi peukalonsa sisään ja painoi jäykän kärjen ylöspäin; sitten hän pani kengän takaisin tytön jalkaan ja solmi nauhan kiinni. Ja kun hän oikaisi selkänsä, he hymyilivät toisilleen.

Sitten he kääntyivät, astuivat portista ulos ja lähtivät vaiteliaina kävelemään pellon poikki kohti pappilaa ja kylmää keskipäiväateriaa, jonka Peggy Knowles, keittäjä,

oli valmistanut apulaisensa Jane Bradshawin kanssa edellisenä iltana, koska sunnuntaisin ei saanut tehdä muita talousaskareita kuin pestä astiat sen jälkeen, kun sisäkkö Hilda Fenwick oli raivannut pöydän. Sellainen oli sunnuntaipäivä.

Joten kukapa olisi rohjennut ryhtyä pelaamaan krikettiä. Se oli ollut hupsu ajatus Nancy Annilta, ja hän tiesi sen itsekin.

2

Pappila oli hyvin kylmä talo. Siinä oli neljätoista huonetta, ja kaikki olivat suuria, korkeita ja varustettu avarilla ikkunoilla, jotka olivat niin ravistuneet ja vääntyneet, että havunneulaset tunkeutuivat sisään puitteitten välistä tuulisella säällä.

Vaikka vain parin mailin päässä oli kaivos, hiili oli kallista, paitsi kaivostyöläisille, jotka kaivoivat sitä maasta. Ja koska pappilan puutarha oli ainoastaan puolentoista eekkerin laajuinen, puita ei ollut riittävästi kaadettavaksi polttopuuksi. Ja vaikka niitä olisi ollut runsaamminkin, kirkkoherra ei olisi antanut kaataa ainoatakaan puuta, ei edes puolikuollutta pötkelöä.

Kesäisinkin oli välillä hyvin koleita päiviä, niin että talo oli useimmiten kuin jääkaappi muualta paitsi keittiöstä ja vanharouva Hazelin makuuhuoneesta, sillä olipa kesä tai talvi, Jessica Hazel piti tulta makuuhuoneessaan, ja tuntui se sitten kuinka kuumalta ja tukalalta tahansa muusta talonväestä näiden käydessä huoneessa, hän itse väitti ettei hikoillut koskaan.

Jessica oli kookas nainen. Hänen ainoa poikansa oli tullut häneen. Hän oli luiseva varreltaan, ja saattoi helposti kuvitella hänen muistuttaneen Nancy Annia tyttönä ollessaan, vaikka häntä parhaassa iässä esittävät maalausaukset osoittivatkin hänen olleen komea nainen. Hän oli asunut poikansa perheessä viimeksi kuluneet kaksitoista vuotta. Hän oli syvästi kiintynyt poikaansa, vaikka hänestä toisinaan tuntuikin, että tämä oli kuin se tarinan mies, joka taisteli tuulimyllyjä vastaan. Ja päätellen siitä mitä pojat

olivat kertoneet tämänaamuisen saarnan sisällöstä, hän oli mitä ilmeisimmin jälleen taistellut yhtä vastaan.

Pastori oli nyt neljäkymmenenseitsemän ikäinen, eikä vieläkään ollut tottunut maailman tapoihin. Tietenkin ihmiset heittelivät kiviä – eihän enää ollut mitään Kristuksia estämässä heitä – mitä ihmettä hän oikein odotti noilta vuodatuksiltaan? Tällä lapsella joka istui tuossa, tällä lapsikullalla joka muistutti niin kovasti häntä itseään niin sisäisesti kuin ulkoisestikin, oli enemmän järkeä pikkusormessaan kuin isällään koko kropassaan, tai tulisi koskaan olemaankaan. Tämä tyttö ei kyllä ikinä tappelisi tuulimyllyjä vastaan.

Entä mitä hän itse tekisi sitten kun, kuten nyt keskusteltiin alakerrassa, tyttö otettaisiin pois kyläkoulusta ja pistettäisiin siihen mamsellinkouluun Durhamiin muokkaantumaan – niin miksi? Nuoreksi ladyksi? Jessica puisti päätään. Hän ei voinut nähdä että niin kävisi; enemmänkin – hän ei halunnut niin käyvän. Ei niin etteikö hän olisi halunnut lapsen kehkeytyvän viehättäväksi ja pääsevän hyviin naimisiin, mutta hän ei halunnut joutua olemaan vailla tytön seuraa suurinta osaa vuodesta. Mitä hän tekisi noina kausina? Istuisi olohuoneessa iltakaudet tökkimässä ompelukehystään samaan aikaan kun hänen miniänsä leikkaisi vanhoja vaatteita, joista oli määrä ommella pukimia orpokodin lapsille. Itse hän ei silti koskaan niitä ommellut. Ei, hän luovutti ne keittiöön puhdetyöksi Peggylle, Janelle ja Hildalle, ommeltavaksi sen jälkeen kun ilta-ateria olisi syöty ja iltarukoukset luettu, pöytä raivattu ja tiskit tiskattu. Sen jälkeen tytöt voisivat sitten nautiskella kömpelöiden housujen ja nuttujen ompelemisesta vähäisemmille veljille – hieman heitä itseään vähäisemmille.

Miksi hänen poikansa oikeastaan oli ryhtynyt papiksi? Hänen omassa suvussa ei ollut sellaisia – ja se jatkui

moniaita sukupolvia taaksepäin; ei myöskään hänen aviomiehensä suvussa – tämä samoin kuin tämän esi-isätkin olivat kaikki tyynni olleet taistelijoita. Ja miksi pojan oli pitänyt naida nainen, joka oli vielä häntä itseäänkin jumalisempi?

”Mummi.”

”Niin, kultaseni?”

”Pojat ovat menneet kartanoon tapaamaan herra Merceriä. Miksikähän he eivät milloinkaan ota minua mukaansa?”

”No katsos” – Jessica selvitteli kurkkuaan – ”he ovat nuoria miehiä. Kasvinkumppaneita niin sanoakseni, vaikka Graham onkin hieman vanhempi. Minä ... minä luulen, että he haluavat vain jutella miesten juttuja, eikä sinulla ole niissä mitään sijaa.”

”Minä en ... en usko että asia on niin, mummi.”

”Että he haluavat jutella miesten kesken, niinkö?”

”Ei. Vaan minusta tuntuu että ... ettei herra Mercer tykkää naisista, naisihmisistä ... tytöistä.”

”Kuka sinulle sellaista on puhunut?” Jessica kysyi terävästi.

”Kuulin Hildan ja Janen juttelevan.”

”Entä mitäpä Hilda ja Jane sitten sanoivat?”

”Niin no, sikäli kuin ymmärsin” – Nancy Ann keskeytti ja nyökäytti päätään katsellen tuleen, joka korvensi hänen sääriään ja sai hänet hikoilemaan – ”se johtuu siitä, että herra Mercer koki pettymyksen rakkaudessa ihan alttarilla – tai ainakin melkein – ja nyt hän ei käy enää missään eikä tapaa ketään, tai pelkästään kai miehiä vain, niin kuin Peteriä ja Jamesia. Hilda sanoi ...”

”En halua kuulla mitä Hilda sanoi, etkä sinä saisi kuljeksia salakuuntelemassa.”

”En minä salakuunnellut, mummi. He olivat keittiössä ja sanoivat, että siinä menee hyvä mies hukkaan, ja sitten he

nauroivat ja sanoivat miettivänsä mitä tekisivät asian hyväksi.”

”Korvilleen he sietäisivät saada, ja minä mietin sitä.”

”Voi, mummi.” Nancy Ann kumartui eteenpäin ja taputti isoäitinsä polvia peittävää huopaa. ”He pilailivat vain. Se kuulosti hirveän hassulta. He nauraa tyrskivät. Minusta on kivaa nähdä heidän nauravan. Minusta on kivaa kuunnella heidän juttujaan. He ovat onnellisia. Juuri niin Peggy kerran sanoi minulle, he ovat onnellisia meillä; tämä on hyvä talo työpaikaksi siitä huolimatta, ettei täällä ole runsain mitoin tavaraa, jolla minä arvelin hänen tarkoittavan, että äiti on tarkka laskujen suhteen. Ja ...” Nancy Ann tirskahti ennen kuin jatkoi: ”Peggy sanoi että hänen vatsansa juttelee hänelle joka aamu ja ilta hänen rukoillessaan ruokasalissa. Aamulla se sanoo: Kuinka aiot venyttää tarvikkeita tänään? Ja iltarukouksella se puhelee: Tehdään mykyjä taas. Se ei lihota, mutta täyttää.”

Nancy Ann katseli miten isoäiti heitti päänsä taaksepäin ja päästi ilmoille makean naurun, joka kuulosti aivan erilaiselta kuin murahdus, joka aiemmin oli kuulunut hänen kurkustaan jonkun astuessa huoneeseen. Ja Nancy Ann yhtyi nauruun.

”Mummi.” Nancy Ann nojautui taaksepäin tuolissaan ja pyyhki naurunkyyneliä silmistään sormensa syrjällä, ja kun Jessica sanoi jälleen: ”Niin, kultaseni?” hän kysäisi: ”Kuinka kauan lapsen syntyminen kestää?”

”Mitä!” Jessican kasvot venähtivät. ”Mitä sinä tarkoitat, kuinka kauanko?”

”No, niin kuin minä sanoin, kuinka kauan se kestää? Minä ... minä ...”

”Miksi sinä kysyt?”

”Siksi vain että tahtoisin tietää.”

Vanha nainen pudisti lempeästi päätään ennen kuin vastasi. ”Kaikki riippuu siitä miten kauan synnytys kestää,

ymmärräthän, siis miten pitkän ajan kuluttua vauva päättää ... niin ... tulla maailmaan."

"Ei, en mitä tarkoita kuinka kauan siinä mielessä. Tarkoitan ..."

"Mitä sinä tarkoitat?"

"No kun minusta on kummallista miksi Nellie lähetettiin pois, kun hän odotti lasta ja hänen miehensä on merillä?"

Voi, Luoja taivaassa. Jessica katsoi peräikkunan suuntaan, ja hänen päänsä liikahteli pienin nykäyksin, ennen kuin hän katsoi takaisin pojantyttyänsä ja kysäisi terävästi: "Eikö äitisi ole puhunut sinulle?"

"Mistä?"

"Siitä asiasta mistä kysyit."

"Ei, enkä minä kysyisikään äidiltä. En ... en voisi. Äiti ei juttele sellaisista asioista."

"Ei, eipä niin." Pää nytkähteli jälleen. "Mutta hänen pitäisi, ja nimenomaan sinulle. Mutta vastahan sinä olet kahdentoista, lähestymässä kolmeatoista, eikä sinun pitäisi kysellä moisia asioita vielä ... no, vuosikausiin."

"Miksi ei?"

"Älä myöskään jatkuvasti hoe miksi."

"Nellie teki syntiä, ja haluan vain tietää millä tavalla hän teki syntiä, jos ..."

Jessica huokasi kahdesti, nojautui sitten eteenpäin ja tarttui pojantyttyänsä käteen ravistaen sitä lempeästi.

"Vauvan tekeminen kestää yhdeksän kuukautta. Jos siis sen isä ei ole kotona noiden yhdeksän kuukauden aikana, silloin lapsi ei ole hänen ... Ymmärrätkö?"

Nancy Ann tuijotti sumuisiin sinisiin silmiin. Hänen mielensä ahersi vilkkaasti, mutta hän pysyi vaiti miltei pari minuuttia ja sanoi sitten: "Kyllä, mummi, minä ymmärrän."

"No niin ..." Jessica oikaisi itsensä, huohti jälleen syvään ja sanoi sitten: "Asia on nyt loppuun käsitelty. Emme puhu

siitä enää, etkä sinä keskustele siitä enää muiden kanssa, ethän?”

”En, en toki!” Sanat lausuttiin syvän painokkaasti. Ettäkö puhua jostakin sellaisesta? Ei ikinä! Nellie oli hairahtunut. Se oli yllättävää, Nelliehän kävi säännöllisesti kirkossa, mutta hairahtuipa vain silti. Nancy Ann katsoi takkavalkeaan, hänestä tuntui ettei hän kestäisi kuulla enempää. Hän nousi ja sanoi: ”Minä en pidä sunnuntaipäivistä, mummi.”

”En minäkään, kultaseni. En minäkään. En ole pitänyt koskaan.”

”Sunnuntaisin ei voi tehdä mitään, ei edes onkia.”

”Ei, eipä kai. Mutta voisithan sinä mennä kävelemään, tai pyhäkouluun.”

”En minä halua mennä pyhäkouluun; minunhan täytyy mennä iltajumalanpalvelukseen.”

”Äitisi odottaa sinun menevän pyhäkouluun.”

”Niin, tiedän kyllä, mutta en aio mennä tänään, koska en halua joutua hankaluuksiin.”

”Mitä sinä tarkoitat?”

”No, sinähän tiedät että tulen lähes aina takaisin rähjäntyneenä, ja äiti raivostuu. Mutta se on McLoughlineitten syytä, ne kyttäävät minua, ja voin tapella niitten kanssa koulussa ja kaikkina muina päivinä, mutta en sunnuntaisin, ja niillä on aina se etu puolellaan.”

Jessica käänsi kiireesti katseensa pojantytarestään takkatulen suuntaan, ettei tämä taas näkisi hänen nauravan, ja sanoi: ”Lähde kävelylle. Niin, menepä kävelylle.”

Päästyään huoneen oven ulkopuolelle Nancy Ann juoksi tasanteen poikki portaiden yläpäähän, levitti kätensä, tarttui jykeviin kaiteisiin kummallakin puolellaan ja loikki pää kumarassa portaat alas kaksi askelmaa kerrallaan. Mutta lähestyessään portaiden alapäätä hän nosti

katseensa ja näki äitinsä seisovan keskellä aulaa ja tapansa mukaan pudistavan päätään.

Rebecca Hazel katseli surullisena tytärtään, joka ei millään tavalla muistuttanut häntä, ei ulkoisesti eikä luonteensa puolesta. Hän itse oli keskimittainen, hyvin vaalea ja hoikka; hänen silmänsä olivat kirkkaansiniset, hipiä kermanvaalea ja suu, jos nyt ei suorastaan ruusunnupun muotoinen, niin pieni ja täyteläinen kumminkin. Hänen äänessään oli tuskainen sointi hänen sanoessaan: "Nancy Ann, tuolla tavallako sinä valmistaudut pyhäkouluun?"

"Päätäni kivistää, äiti, ja ... ja minulla on vähän huono olo."

"Päätäsi kivistää? Et sinä näyttänyt kovin tuskissasi olevan poukkoillessasi nuo portaat alas, lapsi hyvä."

"Minä ... minä halusin päästä raittiiseen ilmaan, äiti. Olin isoäidin luona, ja huoneessa oli hirveän kuuma."

"Niin, se on totta." Äiti nyökkäsi nyt myöntävästi. "Siellä paistuisi vaikka härkä. Ja tällaisena päivänä vielä. No, minä ehdotan että menet lepäämään hetkiseksi."

"Haukkaisin mieluummin raitista ilmaa, äiti."

Rebecca silmäili tytärtään kysellen itsekseen oliko tämän takana ehkä jotakin. Hän tunsi hyvin tyttärensä juonittelut, joilla tämä yritti päästä livistämään pyhäkoulusta; eikä tämä kuitenkaan laiminlyönyt aamu- tai iltahartauksia. Hän oli merkillinen lapsi. Rebecca oli huolissaan hänestä. Hän suipisti suutaan ja sanoi sitten: "No, mene pyytämään isältä sopivaa luettavaa, ja voit mennä sitten istuskelemaan puutarhaan."

"Kiitos, äiti." Nancy Annin ei tarvinnut kysyä missä isä oli. Hän kääntyi hillitysti ja käveli hallin poikki, kulki kapeaa käytävää ja koputti jyrkälle tammiovelle, ja kuultuaan kutsun astua sisään teki niin hillitysti. Hän sulki oven takanaan ja katsoi kirjoituspöydän ääressä istuvaa

kookasta hahmoa. Mutta isä ei ollut kirjoittamassa, sillä hänen edessään ei ollut paperia; eikä hän ilmeisesti ollut lukemassakaan, koska pöytä hänen edessään oli paljas. Nancy *Ann* tunsi syvää syyllisyyttä mennessään hitaasti isäänsä kohden. Jotenkin hän ei piitannut siitä että petkutti äitiään, mutta hän ei koskaan halunnut käyttää minkäänlaista vilppiä isäänsä kohtaan.

Isä ojensi kätensä häntä kohden ja kysyi. "Mitä nyt, kultaseni. Näytät riutuneelta."

"Isoäidin huone oli kamalan kuuma."

Pastori työnsi pitkänomaiset kasvonsa eteenpäin, ja niillä oli vino hymy hänen sanoessaan: "Onko se koskaan muunlainen? Tiedätkö, kultaseni, jollei äitini olisi niin hyvä nainen, luulisin toisinaan, että itse paholainen valmistelee häntä alempia seutuja varten."

Nancy Ann tirskahti kimeästi, mutta painoi sitten kämmenensä tiukasti suutaan vasten. Että hänen isänsä, tämä Jumalan mies, joksi isoäiti toisinaan nimitti häntä, saattoikin sanoa noin hassuja asioita. Voi kuinka hän rakastikaan isää. Nancy Ann meni nyt isänsä viereen ja nojasi päänsä tämän olkaa vasten, ja kuten aina, isän suoruus rohkaisi häntä itseäänkin suoruuteen, ja hän sanoi: "Minä en tykkää pyhäkoulusta, isä."

"Tiedän sen, tyttöseni. Mutta se on välttämätön, ja siellä käyminen osoittaa hyvää esimerkkiä."

Pää yhä isää vasten painautuneena Nancy Ann mutisi: "En voi sietää Jancy ja Eva McKeowania. He narisevat."

Kevyt värähdys Nancy Annin posken alla herätti vastaavan kiherryksen hänen omassa sisimmässään, ja muutaman sekunnin kuluttua isä vastasi: "Hyvää he vain tarkoittavat. He ovat kelpo naisia."

"Se nuorempi, Eva, on iskenyt silmänsä Jamesiin."

"So, so." Pastori työnsi Nancy Annin luotaan, veti leukansa laihaa kaulaansa ympäröivän korkean kauluksen

sisään ja sanoi moittivasti: "Et saa puhua tuollaisia."

"Totta se on, isä. Ja James pelkää häntä."

"Höpsistä. James ei pelkää mitään eikä ketään. " Pastorin äänessä oli ylpeä sointi hänen jatkaessaan: "James on hyvin voimakasluonteinen. Tavallaan hän on tullut isoäitiinsä." Ja pastorin äänensävy muuttui hänen lopettaessaan:

"Pelkäänpä että tunnen erään toisenkin, joka on."

"Olenko minä sinun mielestäsi isoäidin kaltainen?"

"Kyllähän sinussa on monia hänen luonteenpiirteitään."

"Mimmoisia?"

"Millaisia? Ei nyt paneuduta niihin. Ja nyt minun sitä paitsi on ryhdyttävä työhön. Tiedäthän että menen huomenna Durhamiin tapaamaan piispaa ja tuomiorovastia, ja minun täytyy ajatella sitä."

"Äiti käski minun pyytää sinulta sopivaa luettavaa."

"Sopivaa luettavaa, vai?" Pastorin katse vaelsi pitkin kirjahyllyjä, jotka peittivät hänen edessään olevaa seinää, ja hän nousi jaloilleen. "Jaaha ... siis sopivaa sunnuntailuettavaa." Hän katsahti Nancy Anniin ja sanoi: "Onhan sinulla omat kirjasi yläkerrassa."

"On, on, mutta äiti käski pyytää sinulta."

"Aha, vai niin. Siis sopivaa luettavaa." Pastori käveli kirjahyllystön edessä kosketellen kirjaa toisensa perästä ja mutisten samalla: "Tuo ei ole sopiva, eikä tuo." Sitten hän poimi hyllystä yhden, selaili sitä ja pisti takaisin. "Liian vanha. Liian vanha." Sitten hän kääntyi ja meni toisen hyllyrivin luo työpöytänsä oikealla puolella, ja Nancy Ann katseli kuinka hän poimi käteensä kirjan toisensa jälkeen ja luki rivin sieltä, toisen täältä. Hänen kasvoillaan käväisi hymy, kun hän pani viimeisen kirjan takaisin hyllyyn ja sanoi pahoitellen: "Ei sunnuntailuettavaa. Pelkkiä seikkailuja."

"Voisin lähteä Veijarin kanssa kävelylle, isä."

Pastori nyökkäsi näyttäen tuumivan hetken, huokasi sitten ja sanoi: "Aivan, niinpä voisitkin." Mutta hän kumartui jälleen Nancy Annin puoleen ja lisäsi: "Mutta parasta mennä tätä kautta." Hän osoitti puoliavointa ikkunaa. "Tästä on lyhyempi matka koirankopille."

He katsahivat ymmärtävästi toisiinsa, ja kun pastori työnsi ikkunan auemmaksi, Nancy Ann kumartui astuakseen ulos, mutta oikaisi äkkiä, kietaisi kätensä isänsä kaulaan ja suikkasi nopean suikon luisevan leuan sivuun. Sitten hän kapusi ikkunasta ulos ja hiipi seinän viertä koirankopille.

Nähdessään hänet nuori labradorinnoutaja hyppi villisti ja päästi ulisevan haukahduksen, mutta Nancy Ann vaiensi koiran tarttuen käsillään tiukasti sen kuonoon ja katsoen sitä silmiin sanoen: "Hiljaa, Veijari, muuten olemme molemmat liemessä." Nancy Ann irrotti ketjun koiran kaulapannasta ja heitti ärsyttävän kahleen seinää vasten, jossa sen toinen pää oli kiinni rautarenkaassa. Jälleen kerran hän lupasi itselleen, että kunhan hän olisi vanhempi ja saisi enemmän sananvaltaa, hän huolehtisi siitä, ettei Veijaria kytkettäisi moiseen kapineeseen. Eläimiä ei saisi pitää kytkettyinä.

"Tule", hän kuiskasi koiralle ja heristi tälle varoittavasti sormiaan; koira näytti ymmärtävän vihjeen ja seurasi rauhallisesti hänen vierellään. Mutta heti kun he olivat pappilan alueen ulkopuolella ja tulivat joen rantaan laskeutuvalla niitylle, Nancy Ann kokosi pyhähameensa helmat polvien korkeudelle ja pyyhälsi niityn poikki koiran poukkoillessa kintereillä. Eivätkä he pysähtyneet ennen kuin vasta joen töyräällä, missä Nancy Ann lysähti nurmikolle ja kietoi kätensä koiran ympärille, ja kun tämän roikkuva kieli pyyhkäisi yli koko hänen naamansa, hän vajosi selälleen maahan ja nauroi.

Hän katseli ylös taivaalle, joka kaartui korkealla ja oli kirkkaansininen. Hän siristeli silmiään auringon kilossa ja käänsi katseensa alas jokeen, mutta sekin sai hänen silmänsä siristymään, sillä sen pinnalla tanssi miljoonia tähtiä. Joki virtasi nopeasti tällä kohden, ja jatkoi samaan tyyliin edelleen aina Durhamiin saakka.

Se oli kaunis joki; Nancy Annista oli ihanaa kävellä pitkin sen rantaa. Ainoa haittapuoli oli se, että tällaisten kävelyretkien esteenä oli Rossburnin tila, sillä vasemmalla, aivan mutkan takana, noin neljännesmailin päässä, kulki piikkilankainen rajaaita alas jokeen. Nancy Ann tunsu aina lievää ärtymystä tullessaan aidan luo; hänen mielestään ei olisi ollut mitään haittaa, jos se mies olisi sallinut ihmisten kävellä rantapolulla. Minkäänlaista vahinkoa siitä ei olisi koitunut, koska rantaa käyttivät vain iltapäiväkävelijät ja onkijat – ainakin tässä päässä; kylän lapset pääsivät joelle suoraan kotioviltaan.

Nancy Ann käytti Rossburn Housen omistajasta ajatuksissaan aina termiä ”Se Mies”. Hän oli nähnyt tämän vain kerran vilahdukselta, ja siitä tuntui olevan jo kauan. Mies oli harvoin kotona, koska hänellä oli ilmeisesti muitakin taloja joissa hän oleskeli. Peggy ja Hilda juttelivat toisinaan Housen elämästä, mutta he hiljensivät aina ääntään, niin ettei hän pystynyt seuraamaan heidän juttujaan; heidän lauseensa olivat aina lyhyitä ja jäivät usein kesken. Puheessa vilahteli nimiä. Etenkin yhden hän oli kuullut useammin kuin kerran, ja hän yhdisti sen erääseen palvelijoista, siihen sievään naiseen, joka kävi kirkossa joka toinen sunnuntai.

Mutta House ja sen elämä eivät kiinnostaneet häntä muutoin kuin siinä mielessä, että paikan omistaja oli tehnyt mahdolltomaksi hänen jatkaa kävelyretkeään pitkin joen vartta.

Viime vuonna oli liikkunut eräänlainen huhu siitä, että oli kyseenalaista oliko Rossburn Housen omistajalla oikeutta salvata rantapolku julkiselta liikenteeltä; asia liittyi vanhoihin oikeuksiin tai johonkin sellaiseen. Mutta siitä ei ollut kuulunut puhetta enää viime aikoina, joten – niin kuin herra McLoughlin oli kailottanut tullessaan juovuspäissään kouluun eräänä päivänä – laki oli kaiketi erilainen rikkaille kuin köyhille.

Herra McLoughlin oli ollut kiukuissaan, koska herra Bolton oli suominut Mikeä remmillä oikein kunnolla. Se oli tapahtunut sen jälkeen, kun Mike McLoughlin oli sytyttänyt purkissa olevan kynttilän ja työntänyt sen pulpetin alle Katie Thompsonin jalkojen juureen, ja tämän röyhelöessä helma oli syttynyt tuleen. Katie oli kirkunut, ja kaikki muut lapset olivat kirkuneet hänen mukanaan. Neiti Pringle oli juossut hakemaan toisesta huoneesta puisen vesikiulun, joka aina seiso i oven pielessä, ja oli heittänyt veden Katien niskaan, ja Katie oli kirkunut entistä hirveämmin. Oli syntynyt hirvittävä hässäkkä. Hän itse oli pikemminkin nauttinut koko näytelmästä ja oli myöhemmin saanut isoäidinkin nauramaan kuvaillessaan, kuinka herra McLoughlin oli haastanut johtajaopettajan tappeluun. Herra Bolton oli päästänyt oppilaat ennen aikojaan kotiin ja sulkeutunut itse neiti Pringlen kanssa lukkojen taa, kunnes poliisit tulivat viemään herra McLoughlinin pois.

Nancy Ann nojautui eteenpäin ja kietoi käsivarret polviensa ympärille. Hän tulisi kaipaamaan koulua. Hän oli viihtynyt siellä, ja hän piti neiti Pringlestä, koska tämä antoi hänen lukea ääneen luokalle, ja valitsi hänet usein myös järjestäjäksi. Minkähänlaista siellä mamsellinkoulussa tulisi olemaan? Jo nimikin kuulosti ällöttävältä. Olisivatko sunnuntait siellä samanlaisia kuin täällä? Kenties pahempiakin. Niin, luultavasti pahempia.

Nancy Ann nousi ja lähti kävelemään verkalleen rantaa pitkin. Edessä oli aita, joka laskeutui alas veteen. Jälleen hänet valtasi kiukku. Hän oli usein ajatellut, että jollei aidan yläreunassa olisi ollut piikkilankaa, hän olisi kiivennyt sen ylitse ja jatkanut kulkuaan pitkin rantaa.

Veijari nuuhki pitkässä ruohikossa polun sivussa, ja Nancy Ann kutsui sitä. "Tänne, Veijari! Tule heti tänne!"

Mutta kerrankin Veijari ei piitannut nuoren emäntänsä käskyistä, vaan jatkoi nuuhkimistaan pitkässä ruohikossa, kunnes se muuttui vihreäksi nurmeksi, jonka laidalla, lähellä aitaa, istua nökötti kaksi kaniinia. Ne istuivat siinä hetken, mutta siinä samassa ne ryömivät aidan alitse Veijari kiihkeänä perässään. Mutta pystymättä seuraamaan niitä aidan alla olevasta pienestä aukosta koira ravasi päättömästi edestakaisin, edestakaisin, ja sitten, yhtäkkiä, se katosi.

Kaikki oli tapahtunut niin nopeasti, ettei Nancy Ann ollut ehtinyt edes vetää henkeään huutaakseen. Mutta hän juoksi kohtaan, missä koira oli kadonnut, ja huomasi että se oli päässyt helposti luikahtamaan toiselle puolelle mäyräntolon lävitse. Hetken hän seisoi nelinkontin aikoen ryömiä koiran perästä; mutta todeten että se oli mahdotonta hän alkoi huutaa: "Veijari! Veijari! tänne heti paikalla!"

Mutta Veijaria ei näkynyt eikä kuulunut, ei edes haukaldusta.

Nancy Ann seisoi kädet tiukasti suullaan. Siellä oli ansoja. Herrat laittoivat ansoja tiluksilleen pyydystääkseen kettuja. Se oli kaiketi laitonta, mutta he tekivät sitä silti. *Se mies* oli kenties eräs noita lain uhmaajia. Voi, hyvä ihme sentään! Nancy Ann juoksi nyt hädissään edestakaisin aidanviertä.

Äkkiä hän pysähtyi ja katsoi kohtaan, jossa se laskeutui veteen. Hetkessä hän oli riisunut kengät jaloistaan; hän

sitaisi nauhat yhteen ja heitti kengät kaulansa ympärille, mutta sukat hän jätti riisumatta tuumien, että ne kuivuisivat kyllä nopeasti auringossa. Sitten hän nosti helmansa polvien yläpuolelle ja astui veteen, joka välittömästi ympäröi yhtenä ryöppynä hänen pohkeensa. Tarttuen aidan tolppiin hän hivuttautui kohti sen päätyä hytisten silminnähden, kun vesi kohosi asteittain hänen polviensa yläpuolelle ja kasteli puvun helman takaa. Mutta hän oli nyt kiertänyt aidan päädyn ja kiiruhti kohti rantaa, ja kiivettyään töyräälle hän polvistui hetkeksi vetämään henkeä. Sitten hän alkoi jälleen kutsua hiljaa: "Veijari! Missä sinä olet?"

Hän veti kengät märkiin jalkoihinsa irvistäen samalla; sitten hän juoksi jälleen polkua pitkin huutaen: "Veijari! Veijari!" Kerran hän pysähtyi ja silmäili sivulle, missä tiheä pensaikko harveni hieman korkeiden puiden välissä, mutta ajatellen ansoja hän ei uskaltanut mennä sinnepäin.

Hän jatkoi taas juoksuaan pitkin rantaa. Äkkiä hän pysähtyi kuin naulittuna. Metsä oli harvennut, ja hänen edessään oli nurmilaikku ja eräänlainen hietikkoranta, joka johti veteen, ja siellä litteällä kivellä istui pieni poika, ja hänen vieressään istui Veijari. Nähdessään Nancy Annin poika ei liikahtanut, mutta koira kääntyi ja vikisi.

Nancy Ann lähestyi hitaasti ja sanoi katsoen koiraan: "Tuhma poika, Veijari, hyi." Sitten hän katsoi lasta ja sanoi: "Sinä ... sinä otit sen kiinni, niinkö?"

"Mitä."

"Otit koirani kiinni?"

"En. Se ... se vain tuli ja istui tähän." Ääni oli empivä, mutta sanat olivat täyteläiset; poika puhui samaan tapaan kuin alaluokkalaiset, jotka opettelivat lukemaan.

"Kiva koira." Poika taputti Veijarin päätä.

Nancy Ann tuijotti poikaa. Tämä oli merkillisen näköinen lapsi, ainakin osittain. Hänen kasvonsa olivat pyöreät, ja

silmät suuret ja ruskeat, mutta hänen tukkansa se teki hänet omituisen näköiseksi; siinä oli jotain outoa. Se oli märkä, ja siitä valui jotain ruskeaa hänen toiselle poskelleen.

Poika sanoi yllättäen, aivan kuin ei olisi aiemmin puhunutkaan: "Hei." Nancy Ann vastasi: "hei" ja lisäsi sitten: "Minun nimeni on Nancy Ann. Entä sinun?"

"Minä olen David."

Nancy Ann silmäili ympärilleen. Mitä tämä pieni poika teki täällä yksikseen? Oliko hän Housesta? Se oli oikeastaan ainoa paikka mistä hän saattoi olla kotoisin. Mutta oliko *sillä miehellä* sitten perhe? Jotenkin Nancy Ann oli kuvitellut, ettei mies ollut naimisissa, koska tämä oli kamalan vanha. Ehkä tämä lapsi oli jonkun palvelijan. "Missä sinun äitisi on?" Nancy Ann kysyi.

"Keittiössä ... joskus." Poika lisäsi viimeisen sanan kuin epäröiden.

"Mikä sinun sukunimesi on?" Poika näytti miettivän. Samassa Veijari kellahti selälleen, ja poika ojensi kätensä ryhtyen rapsuttamaan hellästi sen vatsaa. Hän rapsutti jonkin aikaa ennen kuin vastasi: "Minun äitiäni sanotaan Jennieksi."

"Tietääkö hän, että olet täällä?"

Poika nosti katseensa ja räpytti silmiään. "Ei, mutta ... minä haluan päästä kävelemään. Siellä ylhäällä katon alla on kuuma. Tulin alas takaportaita. Kukaan ei nähnyt."

Poika puhui tavattoman selkeästi niin pieneksi lapseksi. Nancy Ann pudisti hämmentyneenä päätään ja huomautti sitten: "Sinun hiuksesi ovat märät."

Poika nosti kätensä hiuksilleen ja haroi niitä, ja niillä välkehtivä aurinko toi esiin niissä erilaisia värisävyjä. Osin ne näyttivät miltei valkoisilta, seassa oli ruskeaa, sitten taas valkoista, mutta latvat olivat kauttaaltaan ruskeat.

Nancy Ann kurtisti ihmeissään kulmiaan, kun poika sanoi: "Se on teetä." Nancy Ann toisti kummissaan: "Teetä?"

"Niin. Jennie pesee sitä teellä. Minä en tykkää siitä, se on tahmeaa."

"Ja ... ja sinäkö yrität pestä sitä pois?"

"Niin." Ensimmäistä kertaa poika hymyili, väläytti pienen varovaisen hymyn, ja kysyi sitten: "Pesetkö sinä tukkaasi teellä?"

"En." Nancy Ann pudisti päätään ja nosti kätensä hiuksilleen ajatellen vaistomaisesti: Hyvän aika. Olen lähtenyt kävelylle ilman hattua, ja sehän oli lähes anteeksiantamatonta, ja kaiken kukkuraksi vielä sunnuntaina. Olisi pitänyt käydä hakemassa olkihattu huvimajasta.

"Minäkin haluaisin koiran." Poika jatkoi Veijarin mahan rapsuttamista ja osoitti sitten peukalollaan olkansa yli. "On tuollakin koiria, mutta ne kaikki ovat isoja ja purevat. Jennie sanoo että ne purevat ja etten saa koskea niihin."

Samassa he säpsähtivät kumpikin, kun metsiköstä pienen poukaman takaa kuului hiljainen kutsu: "David! David!"

Lapsi nousi jaloilleen. Hänen yllään oli nilkkoihin saakka ulottuva mekko. Hän lähti vilistämään pois, mutta pysähtyi kysymään: "Tuothan sinä koiran uudestaan?"

Nancy Ann ei vastannut, mutta nyökäytti päätään. Sitten hän tarttui Veijarin kaulapantaan ja lähti raahaamaan koiraa takaisin pitkin poukaman rantaa ja ylös puiden suojaan. Hän ei nähnyt lapsen ja äänen omistajan kohtaamista, mutta kuuli äänen sättivän kiivaasti; "Et saa tehdä niin. Et saa. Katso nyt itseäsi! Minähän olen sanonut sinulle, vaikka kuinka monta kertaa." Sitten ääni häipyi pois.

Nancy Annin oli kuljettava kumarassa pidellessään tiukasti kiinni koiran kaulapannasta, kun hän kulki takaisin